

ŞABAN ÇUMAN

ORMAN DÜNYA EFSANESİ

1. Orman Dünya Üzerine

Zamanın eski çağlarında, uçsuz bucaksız ormanlarla kaplı bir ada ülkesi vardı. Güneyin sıcak denizlerinden kuzeyin buzullarına uzayıp giden bu ülke, neredeyse bir kıta büyüklüğündeydi. Bu yüzden Orman Dünya adıyla anılırdı, artık adları unutulmuş kimselerce.

Her masal eksik, her şiir yavan, her şarkı hissiz kalırdı, Orman Dünya'nın güzelliğini tarif etmeye kalksa.

Gürgen, kayın, çam, meşe, ardıç, söğüt, huş... Sayısız tür ağaç, baştanbaşa ülkenin her yanında boy verir; havaya huzur, toprağa bereket katardı.

Orman, kimine yuva, kimine gölge, kimine yiyecek demekti. Orman demek, ev demekti.

Orman Dünya üzerinde gezinen tüm canlılar, artık hatırlamadıkları kadar eski zamanlardan beri bu huzurlu ülkede, ağaçların himayesinde, bir arada yaşayıp gittiler, çağlar boyunca.

Orman Dünya’da filizlenen ilk tohumun, ormanın müziğinin gücüyle filizlendiği; ormanın- sa, büyüyüp geliştikçe ormanın müziğine gücünü kattığı söylenir.

Doğan her yavru, açan her çiçek, çatırdayan her yumurta gücünü kattıkça ormanın müziği günden güne güçlendi. Orman Dünya’nın uçsuz bucaksız ormanlarla dolmasıyla birlikte doğanın görkemli bir senfonisine dönüştü. Dalından düşen her yaprak, kuruyan her nehir, solan her çiçek ormanın müziğinden eksildikçe, yeni yaşamlar ve yeni seslerle sürekli yenilendi.

Ormanın müziği, güneyin sıcak ormanlarına ulaşan rüzgârın sesine karışır, kuşların kanatlarında, daldan dala, yapraktan yaprağa kuzeyin karlı çam ormanlarına ulaşırdı. Orada kuzey rüzgârına karışır, bu kez de kuzeyden güneye yol alır, kuze-

yin serinliğini taşırdı güneyin sıcak sahillerine. Bu döngü hiç durmadan sürer giderdi. Müziğin duyulduğu her karınca yuvası, her dere yatağı, her ağaç kovuğu esenlik ve huzurla dolardı.

Ne var ki, zaman içinde insanların sayısı artmaya, sayıları arttıkça da doğru yoldan ayrılmaya başladılar. Biriktirme hevesi düştü yüreklerine. Her şeyin daha fazla fazlasını ister oldular.

Orman Dünya'nın huzurlu koyaklarında huzursuz rüzgârlar esmeye başladı.

İnsanlar, ağaçları kesip evler, köşkler, saraylar inşa etmeye girişti. Yetmedi, kendilerine tarlalar açtılar. Ormanın sunduğu tohumları sahiplenmeye ve kendi tarlalarına ekip yetiştirmeye başladılar. Böylece ilk köyler, kasabalar ardından şehirler ortaya çıktı.

Zamanla evlerini ve tarlalarını, komşularınıninkilerden daha büyük olması için genişlettiler. Evleri ve tarlaları genişledikçe aralarındaki dostluk ve güven azaldı. Birbirlerinden daha fazlasını biriktirmek için giriştikleri amansız yarış, gözlerini daha da kararttı. Birbirlerinin elindekine göz dikmeye başladılar. Evlerini birbirlerinden korumak

için duvarlarla, tel örgülerle çevirdiler. Silahlar icat ettiler. Ardından ordular toplandı ve krallıklar yükselmeye başladı. Şehirlerini birbirlerinden korumak için kaleler ve surlar inşa ettiler.

İnsanoğlu, sesini ormanın müziğine katmaz oldu artık. Kendi seslerini yarattılar zamanla. Kılıç şakırtıları, savaş çığlıkları ve çekiç seslerinden oluşan, ormanın müziğinin aksine, rahatsız edici bir ses... Orman canlıları bu sese “gürültü” adını verdiler ve bu sesi duydukları anda kaçıp saklanmaya başladılar. İnsanlarsa orman canlılarını “yabani” diye anmaya, hatta avlamaya başladı.

Böylece insanoğlu doğadan tamamen koptu. Yeni bir düzen kurdu. Kurduğu bu yeni düzene “uygarlık” adını verdi. Kendini Dünya’nın hakimi ilan etti.

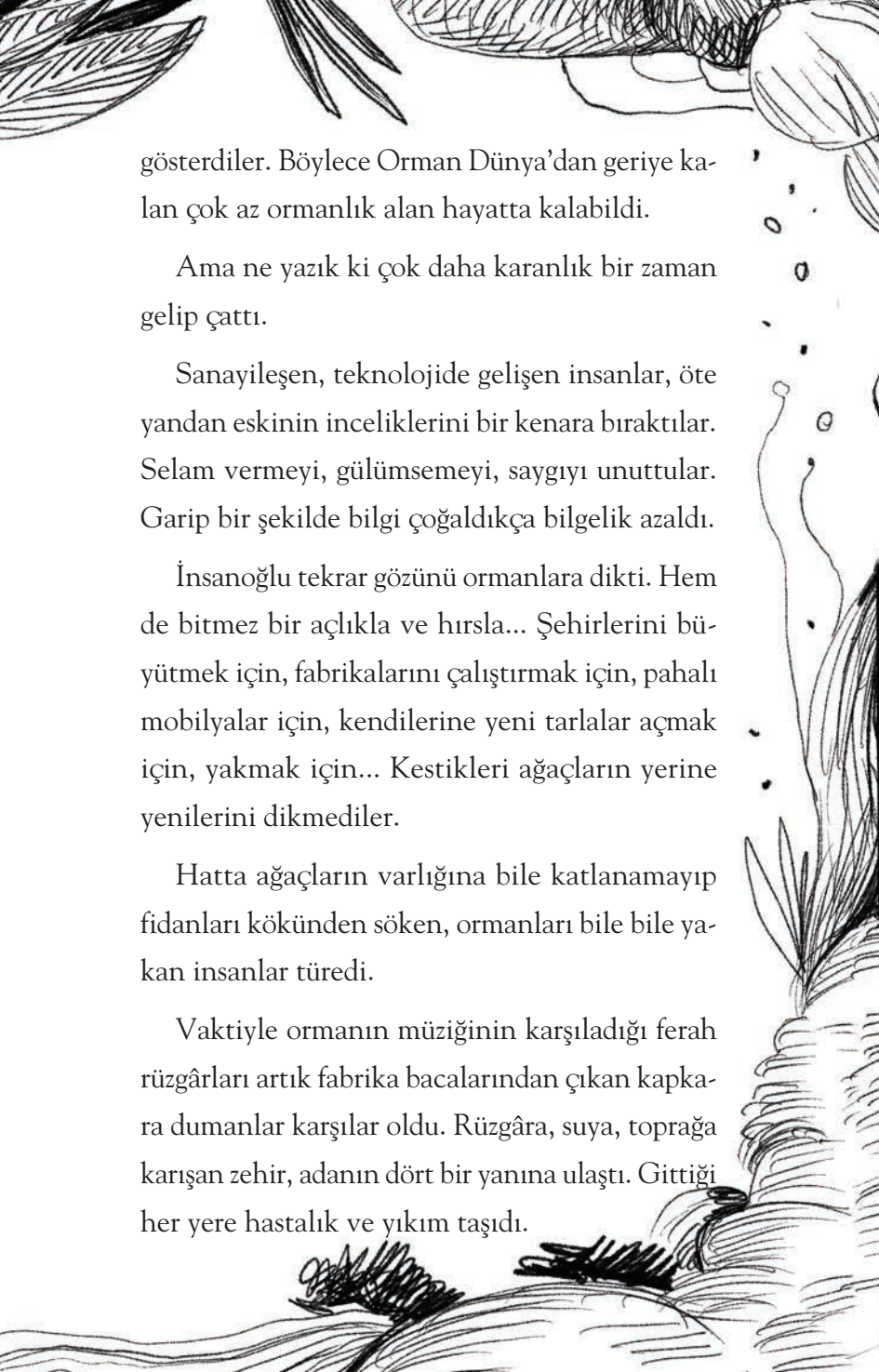
Ne var ki uygarlık diye yola çıkan insanoğlu, kısa zamanda Orman Dünya’yı savaş alanına çevirdi. Bir zamanlar ormanın müziğine eşlik eden ferah rüzgârların gezindiği ormanlar alevler içinde kaldı. Yaşını kimselerin bilmediği ulu ağaçlar yerlere serildi. Hayvanlar, kalan ağaçlardan oluşan küçük ağaçlık alanlara kaçıştı.

İnsanlar tahrip ettikleri ormanlara yeni şehirler kurdular. Krallıklar birbirlerinin şehirlerini ele geçirmek için yıllarca sürecektir savaşımlara giriştiler. Orman Dünya’da karanlık bir devir başladı.

Nasıl ki en karanlık gecede bile yıldızlar ortaya çıkarsa, insanların dünyasında da iyi insanlar görülmeye başladı zamanla. Ormanlarda gezinen, kuşların sesini dinleyen, doğanın bir parçasını hala içinde hisseden insanlar... Bilgeler, ozanlar, bilim insanları, filozoflar, hekimler, öğretmenler, gezginler, masalcılar... Böylece bir aydınlanma çağı başladı.

İlkin, yazı bulundu. Ardından kâğıt icat edildi. Böylelikle çağların bilgisi kâğıtlara, kitaplara işlendi. Bu şekilde bilgi ve marifet, önceki insanlardan sonrakilere geçti.

Bu devir “Aydınlanma Zamanı” adıyla anıldı. Bu aydınlanma zamanında Orman Dünya’ya huzur –bir süreliğine de olsa- geri geldi. Edindikleri bilgiler sayesinde insanlar, doğal dengeyi korumak için önlemler aldı. Kâğıdı geri dönüştürmeyi öğrendiler. Daha fazla ağaç kesmemek için geri dönüşüm fabrikaları açtılar. Kestikleri ağaçların yerine yenilerini dikerek doğayı korumaya özen



gösterdiler. Böylece Orman Dünya'dan geriye kalan çok az ormanlık alan hayatta kalabildi.

Ama ne yazık ki çok daha karanlık bir zaman gelip çattı.

Sanayileşen, teknolojide gelişen insanlar, öte yandan eskinin inceliklerini bir kenara bıraktılar. Selam vermeyi, gülümsemeyi, saygıyı unuttular. Garip bir şekilde bilgi çoğaldıkça bilgelik azaldı.

İnsanoğlu tekrar gözünü ormanlara dikti. Hem de bitmez bir açlıkla ve hırsla... Şehirlerini büyütmek için, fabrikalarını çalıştırmak için, pahalı mobilyalar için, kendilerine yeni tarlalar açmak için, yakmak için... Kestikleri ağaçların yerine yenilerini dikmediler.

Hatta ağaçların varlığına bile katlanamayıp fidanları kökünden söken, ormanları bile bile yakan insanlar türedi.

Vaktiyle ormanın müziğinin karşıladığı ferah rüzgârları artık fabrika bacalarından çıkan kapkara dumanlar karşılar oldu. Rüzgâra, suya, toprağa karışan zehir, adanın dört bir yanına ulaştı. Gittiği her yere hastalık ve yıkım taşıdı.



Orman Dünya'ya dair her şey, artık kimsenin okumadığı eski kitapların sayfalarında unutulup gitti. Zamanla Orman Dünya adı da silindi hafızalardan.

Ey okuyucu, bu bir masal değil. Öyle görünüyor ki, sonu da mutlu bitmeyecek. Mutlu bir son bekliyorsan bunu kendin var etmelisin. Bu kitabı kendi iradenle edindiysen, bu iş sana düşüyor. Bir an önce harekete geç!